HANS OOSTRUM FOTOGRAFIE

Toen Idelette Nutma haar werk weer wilde oppakken, stagneerde haar herstel. Vooral mentaal viel het haar erg tegen. "Ik vroeg me af hoe dat kwam. Wie me meer over kon vertellen. Ik liep echt vast."
Inmiddels vindt Idelette Nutma dat er iets schort aan de zorgverlening, bij overplaatsing van de ic naar de verpleegafdeling; aandacht voor de thuissituatie bij ontslag; bij de controle op de poli en de periode daarna. Ondanks alle goede bedoelingen is er volgens haar van continuïteit van zorg weinig sprake. "De zorg is niet ingesteld op de vragen en problemen en ervaringen die voort kunnen komen uit de ic-periode", zegt ze teleurgesteld. "En daar wordt in de regel weinig tot geen aandacht aan besteed. De patiënt wordt als het ware het bos ingestuurd."
Idelette Nutma moest haar werk opgeven. Dat maakte haar erg onzeker. "Op dat moment weet je niet dat er velen met hetzelfde probleem rondlopen. Maar dankzij het forum van de Nederlandse Meningitis Stichting (NMS) heb ik ervaringen met lotgenoten kunnen uitwisselen. Dat was een hele steun. Want met vragen over vermoeidheid, een slechte weerstand, zenuwpijnen, spier- en gewrichtsklachten en neuropsychologische klachten kun je nergens terecht voor informatie. Ook de ervaringen die na een jaar – en zelfs na twee jaar of langer – boven komen drijven, kun je nergens kwijt. Behalve op het NMS-forum, dat ook nog eens voor een specifieke doelgroep is. Het probleem is dat je er vaak niet meer over durft te beginnen. De vraag is vervolgens wie je dan nog begeleidt. Het is erg belangrijk dat er iemand aandacht schenkt aan het zwarte gat dat een ic-opname achterlaat en dat veel patiënten onrust geeft omdat ze een heel stuk 'missen'. Met andere woorden: wie wijst je de weg uit dat Niemandsland?"

STEUNPUNT

Onlangs schreef Idelette Nutma een voorstel aan de Nederlandse Vereniging voor Intensive Care (NVIC). Ze pleitte om samen met verpleegkundige organisaties een steunpunt in het leven te roepen om voor een goede follow-up voor patiënten en hun familie te zorgen. "Een dergelijk steunpunt zou een bron van informatie en expertise kunnen zijn. Niet alleen voor patiënten, maar ook voor hulpverleners. Het steunpunt kan mensen verwijzen, themabijeenkomsten organiseren en lotgenotencontact opzetten. Het kan een laagdrempelige plek bieden waar je naar toe kunt ook als zich na jaren nog problemen openbaren."

Maar volgens Idelette Nutma kunnen ziekenhuizen ook zelf beginnen met aandacht te besteden aan de impact die een ic-opname fysiek en mentaal kan hebben. "Aandacht hiervoor zou de patiënt enorm helpen bij verwerking en herstel; zie het gerust als een behoefte aan revalidatie in fysiek en sociaal en emotioneel opzicht want je lichaam en jij zijn niet meer hetzelfde na zo'n klap op je systeem. Help die patiënt uit zijn rol van 'passant' naar die van 'participant'. Je moet hem helpen om zelf weer grip op zijn leven te krijgen na zo'n ultieme ervaring van machteloosheid. Daarom roep ik de verpleging op de rol van belangenbehartiger op te pakken en zeg ik tegen ic's in Nederland: doe je voordeel met de inzichten en ervaringen van de ex-patiënten en hun familie."

Voor reacties:
i.nutma@kpnplanet.nl